

paa samme Maade som han gjør nu. Jeg troer derfor ogsaa, at de Misligheder, der kunne opstaae af den omhandlede Bestemmelse i Grundloven, ikke vilde blive meget betydelige, naar man virkelig fulgte de Maximer, som den ærede Ordfører har udtalt; men det er bekendt, at Regeringen ikke hidtil har fulgt dem, og man kan da heller ikke nægte, at efter den Retning, som den offentlige Tankegang her har, vilde det blive taget Regeringen meget ilde op, om den vilde forhindre saadanne Embedsmænd, som man onskede at see i Rigsdagen, fra at møde, ved at gjøre Forbringet til dem om deres Embeders Bestyrelse, som gjorde det nødvendigt for dem at opgive deres Plads paa Rigsdagen. Der er jo ogsaa Embeder af den Natur, at man jo dog ikke let kunde antage Andet, end at det var politiske Grunde, hvorfra Regeringen gik ud ved at gjøre det vanskeligt for dem at møde; men vistnok er det ogsaa, at selv hvor Embedets Natur kunde give Anledning til at fordrø, at Embedsmændene idetmindste en meget lang Tid og i flere Perioder ikke skulde forlade sit Embede, man dog ikke har gjort Brug deraf. Naar de Maximer, som den ærede Ordfører har udtalt, bleve anerkendte baade af Regeringen og af Folket, saa vilde det ikke have nær den Vigtighed, om Grundlovsudkastet i den omhandlede Henseende blev vedtaget eller ikke.

Fischer: Der er et af de Forslag af Udvalgets Fleertal, som nu foreligge, som jeg ikke kan tiltræde; det er nemlig Forslaget, at § 26 skulde gaae ud. Der findes nemlig i denne Paragraph en Bestemmelse, som jeg maa lægge megen Vægt paa, nemlig den, at der fra Indtægterne drages den paa Kongeriget faldende Deel af de for det hele danske Monarchie fælles Udgifter, forsaavidt disse ikke dækkes af de fælles Indtægter. Jeg forstaaer nemlig Bestemmelsen saaledes, at fra de Indtægter, som her ere nævnte, drages forløbs den Deel, som for Kongerigets Vedkommende falder paa de fælles Udgifter. Det har tidligere været foreslaaet, at Fællesmagten skulde have Ret til at udfribe de Statter, der fordredes til fælles Fornødenheder. Jeg har stemt derimod og holdt mig til Udvalgets Fleertals Forslag, at overlade til den enkelte Lands-

deels Repræsentation at sørge for Udredelsen af de Udgifter, der fordredes ogsaa til de fælles Fornødenheder; men jeg har gjort det med det Haab, at § 26, som den er foreslaaet i Regeringsudkastet, maatte blive staaende. Det er af den ærede Ordfører idag sagt, at han finder, at der ligger kun meget liden Vægt paa, enten man foretager denne Subtraction forud, eller man indfører en Bestemmelse i Grundloven, omtrent lydende saaledes, at enhver Landsdeel udreder den paa samme faldende Deel af de fælles Udgifter, forsaavidt de naturligviis ikke ere dækkede af de fælles Indtægter. Under rolige Omstændigheder, i Fredstid, vil det vistnok være Tilfældet, at der ikke vil være stor Forskiel paa, om man forløbs fradrager det, eller man kun indfører den Bestemmelse, at det skal udredes; men der kan tænkes overordentlige Forhold, Krigsforhold f. Ex., hvor der kan være en meget stor Forskiel. Dersom man saaledes antager, at der forestaaer Monarchiet en Krig, og der i Fællesforsamlingen med Fleerhed beslattes, at en vis Sum dertil skal udredes, men der er særlige Sympathier i en af Landsdelene, der bevirke, at denne Landsdeels Repræsentanter i Fællesforsamlingen stemte derimod, da vilde det ikke være underligt, om der i denne Landsdeels særlige Forsamling var Mangel paa Lyst til at udrede de Udgifter, der i dette Tilfælde fordredes. (Ordføreren: Ja saa er det Oprør!). Ja den ærede Ordfører siger: „Ja, saa er det Oprør!"; men det vilde det kun være, dersom man ligefrem nægtede at udrede den Sum, der fordredes; men dersom denne Landsdeel kun lader sin Uvillie til at betale faae Lust ved at votere en ny Skattebæsis, saa at Resultatet blev, at de Penge, der fordredes, ikke vare tilstede til rette Tid, medens Monarchiets krasstige Oprøden beroede paa, ikke blot, at det fik Pengemidlerne, men ogsaa, at de kom tilstede til rette Tid, saa kunde derved aabenbart opstaae en Fare, og en ikke ringe Fare. Og vil man sige: „Ja, saa eragerer man i vedkommende Landsdeel“, saa vilde det dog være meget misligt, om man under saadanne overordentlige Omstændigheder skulde gjøre Execution hos den ene Landsdeel, netop i et Øieblik, hvor det er af overveiende Vigtighed, at